

Якимець Марія Миколаївна
*аспірантка кафедри адміністративного
та фінансового менеджменту,
Інститут адміністрування, державного управління
та професійного розвитку
Національного університету «Львівська політехніка»*

DOI: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-364-7-52>

ПРОЦЕС СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Неможливим є нівелювання впливу політичної політики та управління, на стабільність та економічну справність країни. В умовах повномасштабного вторгнення функціонування публічного управління зазнає нових викликів та зумовлює необхідність, ще більшої гнучкості та моніторингу [1].

Багато вчених із державного управління стверджують, що виникла гостра необхідність в оновленні системи публічного управління, зокрема через реформування, проте першим етапом на шляху до змін повинен бути аналіз, зокрема аналіз попередніх змін та ефективність їх впровадження.

А отже, щоб сформувати загальне бачення концепцій побудови публічного адміністрування, необхідно розглянути всі процеси і зміни які відбувалися, під впливом історичних подій. Структуризація у відповідності до історичних подій, дає бачення здатності адаптації процесу публічного адміністрування до впливу змін, ба більше показує на скільки ефективно вдалось спрацювати під натиском ризикових ситуацій [2].

Процес становлення публічного адміністрування від початку до сьогодні в Україні був довгим та пов'язаним із численними викликами та реформами. У 1991 році Україна оголосила свою

незалежність, а отже відлік процесу формування та розвитку публічного управління варто розпочинати з цього року.

1991–2000 роки: Оголошення незалежності та впровадження перших реформ. Початковий період формування державних структур та перші спроби реформування публічного сектора. Встановлення базових принципів демократії та ринкової економіки.

2001–2010 роки: Формування стратегії державного розвитку. Прийняття стратегії розвитку публічного адміністрування, спрямованої на покращення ефективності та професіоналізацію державних служб. Зміни в законодавстві для підвищення прозорості та відкритості в управлінні [3].

2011–2014 роки: Роки перед Революцією Гідності. Спроби реформ у напрямку децентралізації та підвищення автономії регіонів. Взяття курсу на більшу прозорість у діяльності урядів та боротьбу з корупцією.

2014: Революція Гідності та реформація уряду. Політичні події та зміна влади, дії спрямовані на боротьбу з корупцією та покращення управління. Початок кардинальних реформ в публічному адмініструванні [4].

2015–2020 роки: Широкомасштабні реформи. Старт реформи децентралізації для зміцнення місцевого самоврядування. Впровадження е-урядування та інших інновацій у публічний сектор. Зусилля на боротьбу з корупцією та створення Національного агентства з питань запобігання корупції.

2021 – до тепер: Сучасність, стратегія та напрям розвитку державного сектору. Продовження реформ та вдосконалення державного управління. Поглиблення співпраці з міжнародними організаціями та партнерами. Розбудова сильних та підзвітних державних інституцій. Запровадження електронного врядування. Орієнтація на надання якісних послуг громадянам [5].

Вартує звернути увагу на так би мовити, орієнтир або ж стратегію реформування державного управління України на 2022–2025 роки. Очікуваними результатами проведення реформи державного управління до 2025 року є:

- розвиток сервісу надання послуг високої якості та формування зручної адміністративної процедури для громадян і бізнесу;
- формування системи професійної та політично нейтральної публічної служби, орієнтованої на захист інтересів громадян;
- розбудова ефективних і підзвітних громадянам державних інституцій, які формують державну політику та успішно її реалізують для сталого розвитку держави.

Загалом, публічне управління в Україні поступово модернізується та вдосконалюється, але постійно змінне середовище залишаються, і необхідно продовжувати реформи для покращення системи управління. Подальше удосконалення системи публічного управління в Україні має відбуватися шляхом поетапного завершення адміністративної та адміністративно-територіальної реформ, впровадження електронного урядування в діяльність органів публічної адміністрації та завершення конституційної реформи в частині децентралізації влади.

Література:

1. Дикий А., Наумчук К., Тростенюк Т. Аналіз сучасних загроз інформаційній безпеці держави. *Економічний простір* 2021. № 176. С. 155–158.
2. Олексенко Р.І., Воронкова В.Г. Інституціональне забезпечення системи публічної влади в історичному і системному контексті розвитку публічного управління та адміністрування. *Вісник НУ цивільного захисту України*. 2020. Вип. 2 (13).
3. Кучменко В., Шляхов М. Огляд особливостей сучасного розвитку публічного управління в Україні. *Науковий вісник Вінницької академії безперервної освіти. Серія «Екологія. Публічне управління та адміністрування»*. 2023. № 3.
4. Макарова І., Пігарєв Ю. Сметаніна Л. Цифровізація публічного управління на регіональному та міському рівнях. *Актуальні проблеми держ. управління*. 2021. № 83. С. 86–91.
5. Іншин М. Механізм правового регулювання державної служби. 2019. № 3. С. 297–301.